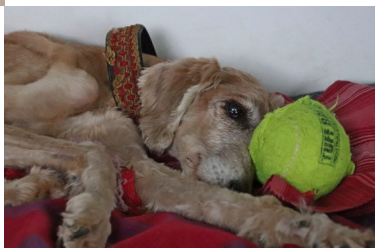

Roshi en Seven

Eind maart kwam bij Voordewindhond een tweetal stokoude Afghanenzusjes, waar werkelijk op het allerlaatste moment hulp voor werd gezocht. Nu was de situatie ook wel erg moeilijk. Er gebeuren soms dingen in een mensenleven die je niet had kunnen voorzien, en waarvan, als je er al bij stilt staat, je vurig hoopt dat ze jou niet zullen overkomen.

Waardering Nog niet gewaardeerd
[Stel een vraag over dit artikel](#)

Maar helaas hebben we dat niet voor het kiezen. De eigenaren van twee oudjes overkwam zo iets heel vreselijks: opname in een verpleeghuis. Tja, en dan moet er iets gebeuren.

Omdat er zo weinig tijd was iets te regelen, werden ze eerst in een pension ondergebracht waar het personeel werkelijk allervriendelijkst was. De dames aten slecht en kosten nog moeite werden gespaard om ze aan het eten te krijgen. Er werd speciaal verschillende soorten vers vlees gehaald, in de hoop dat ze gingen eten. Omdat hun vachten serieus in de klit zaten gingen ze naar de trimmer, die overigens gezien de treurnis van de achtergrond ons een korting verleende. Veel dank, Jessica!! Er kwamen twee heel erg magere honden onder die enorme vachten vandaan. De uitgedane jas liet natuurlijk wel de staat van hun melklijsten zien en daar werden we niet echt vrolijk van. We kwamen, samen met de dierenarts, tot de conclusie dat opereren geen optie is. Even voor de duidelijkheid ze hebben geen pijn of last van de tumoren. Er was ook nog een heel klein beetje goed nieuws: aan hun harten mankeerde niets.

Maar goed, toen moest er toch gekeken worden naar een permanente oplossing, want een pension, hoe lief en aardig de mensen daar ook zijn, is maar een tijdelijke oplossing. Een extra complicerende factor was nog de -begrijpelijk- overtuiging van mensen die de honden kenden dat ze toch echt bij elkaar moesten blijven. Ze waren per slot van rekening al hun hele leven samen. Daar wordt het vinden van een nieuwe huis

natuurlijk ook niet makkelijker van. Integendeel.

Maar intussen deden de medewerkers van het pension wat proefjes. Als ze een van de twee meenamen naar een ander deel van het pension, liep die vrolijk mee en reageerde de achtergeblevene eigenlijk nauwelijks. Zelf namen we Roshi nog twee keer apart mee naar de dierenarts en weer reageerden beide dames alsof er niets aan de hand was.

Dat opende perspectieven. Onze Sophie ontfermde zich over Roshi, die er wat slechter aan toe was dan Seven. Het plan was dat die eerst wat op krachten zou komen en we daarna alsnog naar een definitief huis voor haar zouden gaan zoeken. Voor Seven En het eerste deel van het plan liep goed. Roshi begon zelfs, zij het mondjesmaat, weer wat te eten! En ze liep gezellig een klein uitlaatrondje mee. We begonnen er weer een beetje fiducia in te krijgen. Maar na korte tijd gebeurde er toch iets heel naars: Roshi had 's nachts een hersenbloeding gekregen en kon de volgende ochtend eigenlijk helemaal niets meer. Ze is die dag rustig en tevreden in de armen van Sophie ingeslapen.

Voor Seven hebben we een soort permanente opvang gevonden bij een aardig, zeer windhondervaren echtpaar dat al een saluki had en graag de zorg voor Seven op zich nam. Na veel proberen hebben ook zij uiteindelijk toch een soort voer gevonden dat Seven aanstaat. En als zo'n hond eenmaal weer gaat eten, voelt hij zich beter, wordt actiever en gaat daardoor weer wat beter eten. Seven knapt zienderogen op, maar stelt u zich niet voor dat ze flink vlees op de botten heeft gekregen. Zo'n herstelproces duurt heel lang. Maar het gaat absoluut de goede kant op! De wandelingen worden ook steeds wat langer.....

Drommie, zoals ze liefkozend wordt genoemd (u mag zelf raden waarom.....) het ga je goed, meisje. Goed eten!